

strepolitik i Forening med Socialdemokratiet, men det maa unægtelig være en sund og dygtig dansk Venstrepolitik, for at det skal kunne ske. Mine Ord er fortolkede saaledes — og det af flere Talere, endogsaa af den højtærede Statsminister, som dog ikke behøver at anvende saadanne Midler —, som om jeg har sagt, at vi skulde føre en Politik i Socialdemokratiets Kølvand, at vi vilde fortsætte en Politik, hvorved vi har ført Socialdemokratiets Ideer frem. Dette siges jo saa ofte, at jeg nu vil bede f. Eks. den højtærede Statsminister, som brugte den sidste Vending, om her for dette høje Ting at sige, hvor det er, at den radikale Regering har ført socialistiske Ideer frem. Hvor? Det kan ikke være i Regulerings- og Rationeringspolitikken. Der kan det ikke være, eftersom vi udtrykkelig hører, at Regeringen aldrig har tænkt paa at afsvære denne, men har erklæret, at den har været nødvendig og er nødvendig. Hvor er det da? I hvilke af de Lovforslag, som vi har faaet vedtaget her i Tinget, i hvilke af dem, som vi har efterladt os, findes der socialistiske Ideer? Jeg vil tillade mig at paastaa, at disse Forslag, at alt, hvad vi har gennemført, og, hvad vi har efterladt os, er politiske Udtryk for en sund dansk Venstrepolitik, en saadan sund dansk Venstrepolitik, som karakteriseret med det ærede Medlem Hr. Moltesens Ord, har til Formaal aandelig Frihed og økonomisk virkeligt Samarbejde, og som derfor, fordi den forstaar Tidens Krav, ogsaa er i Stand til at faa Tilslutning fra et socialt Demokrati. Det er Forklaringen paa Samarbejdet gennem disse Aar mellem Socialdemokrater og Radikale, at vi, stillede overfor Tidens Vanskeligheder, har kunnet enes om Midler til at overvinde dem, Midler, om hvilke det faktisk er erkendt fra alle Sider, at de ikke er socialistiske, eftersom alle har kunnet gaa med til deres Anvendelse, og dernæst at vi overfor det almindelige Arbejde, det politiske Fremskridtsarbejde, har kunnet angive en demokratisk Venstrelinie, som paa ingen Maade veg bort fra det, der er Grundlaget i al Venstrepolitik, men som tillige rummede den sociale Forstaaelse af Tiden, som Venstrepartier maa vise, hvis de ikke skal uddø.

Den højtærede Statsminister mente i Anledning af den Sejr, som han har tilkæmpet sig gennem denne Sommers Valg, at Vælgerne havde vendt sig bort fra os „med dyb Uvillie“ efter en gennem vor syv Aars Regeringstid indvunden Erfaring. Heroverfor skal jeg gøre opmærksom paa, at der efter fem Aars Regeringstid foregik et Valg, som viste, hvorledes Vælgerne bedømte den Politik. To Aar derefter vendte man sig fra denne Politik; man vendte sig fra den, fordi man efter min Opfattelse fra den anden Side havde haft Held til ved en Mængde Handlinger og en Mængde Udtalelser at give hele Befolkningen et fuldkommen fejlagtigt Indtryk af Tidens Tilstand og tillige et fuldkommen fejlagtigt Billede af vore, den radikale Regerings, Hensigter. Det er klart, at en saadan Strømning som den, der aldeles utvivlsomt tilkendegav sig ved Valget den 26. April, lader sig ikke vende, hverken paa to eller tre Maaneder, og derfor har jeg ikke et Øjeblik ventet nogen saadan Vending. Naar jeg med Tilfredshed har konstateret Resultatet af Valgene i September, var det, fordi disse Valg viste, at de Vælgere, der havde været i Stand til at se igennem alle de fejlagtige Forestillinger, som man havde indgivet Befolkningen om Tiden og om os, var i Stand til at staa fast trods den forcerede Bokservalgkamp — jeg minder om „Berlingske Tidende“s Udtryk —, som man havde iscenesat, at de var i Stand til at staa fast og give et saa tilstrækkeligt Modstød, akkurat et saa tilstrækkeligt Modstød, at den høje Regering og dens Parti og dens allierede, straks de kom herind i denne Sal, politisk maatte tale paa en anden Maade end under Valgkampen og politisk maatte give Udtryk for den Usikkerhed, hvori de befandt sig overfor hele Tilstanden. Derfor var jeg tilfreds.

Den højtærede Statsminister sagde, at naar man havde siddet i store Forhold og saa pludselig kom i smaa Kaar, var det menneskeligt smukt at være tilfreds, men det var politisk betænkeligt. Hvorfor er det politisk betænkeligt, som er menneskeligt smukt? Jeg vil nu se lidt tilbage i Tiden, idet jeg tænker mig, at man maaske derigennem kan finde Forklaring paa denne besynderlige Sammen-